

KIS LAP



IRMUSKA FUTVA KÖZELEDT. (Lásd a 86. lapon.)



Szerkeszti Forgó bácsi.

LVIII. köt. 6. szám. Ára negyed évre 2 kor. Egyes szám ára 24 fil. 1900. február 11-én.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

A SÁRKÁNY-REND NAGY-MESTERE.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

EGAZ-E, nem-e, hogy aki nagyon szepeg, annak minden haja szála az ég felé mered, nem tudom. Aladárnak a haja ezt nem igen cselekedhetette, mert göndör volt. De hogy felváltva hideg borzongás és tüzes forróság futott rajta végig és a verejték nagy csöppekben ült ki a homlokára, azt ő maga sem tagadta volna el. Nagy rémületében szidta is maga-magát. Hogy is tudott ebbe a hitvány szekrénybe bujni, amelynek nincs második kijárása! Egérfogóba bujt bele!

A padló recsegése pontosan jelezte, mint közeledik az igazgató lassu lépésekkel a szekrényhez ... még egy két pillanat s ki fogja nyitni.

Gyorsan czikáztak Aladárnak a fejében az izgalmas gondolatok. Mit mondjon, mit tegyen, ha majd szemtül-szemben áll a rettenetes igazgatóval? Semmikép sem tudta kitalálni. Szorongatott állapotában még olyat is gondolt, hogy még is csak jobb lett volna, ha későn is, elmenni az iskolába és csak leczke után tervezgetni a vitéz sárkányrend megalapítását. És inkább, mint valaha, kívánta: vajha ötszáz esztendővel ezelőtt, az igazi lovagok korában élt volna ... ám-bár ... ki tudja? Mit csinálna a jeles Sárkányrend vitéz lovagja, ha sötét fali szekrényben köllene meglapulnia és rettenetes ellensége ott ütne rá? Persze, persze, a vitéz lovag nem lapulna meg, hanem kirontana éles kardjával a szörnyetegre; ám neki, szegény diáknak, semmi fegyvere sincs az igazgató-szörnyeteggel szemben!

Teljesen megzavarodva, elcsüggedve várta a pillanatot, hogy az igazgató fölrántsa a

szekrény ajtaját ... már csak egy-két lépésnyire lehet ... mikor egyszerre csak haragosan fölkiált Timárné asszony:

— Már megint itt van ez a kóbor kutya! Takarodol innen!

— Ne igen üzze-kergesse, hallatszott az igazgató hangja. Nem látszik holmi közönséges ebnek, inkább jól ápolt ölebecskének. Az ilyen apró állat nem igen jár a gazdája nélkül, hát alkalmasint itt van közel valaki, akivel jött.

— Az bizony meglehet ... talán odalenn vár ... ejnye no! ...

— Semmi baj. Utána nézhet, én azalatt majd benyitok a többi szobákba.

Aladár nagyot lélezett. Hallotta, amint a lépéseik kopogása mind-inkább távolodik.

— Jaj te kedves kis kutyuska! Megmentté! Talán ... talán csak nem térnek ide vissza? Jó lesz vigyázni! Kifogok igazgató uramon, ha vissza tér is.

Elő bujt a szekrényből és gyorsan a másik fali szekrénybe bujt.

— Igy ni! Ezt már nézte, hát ide nem nyit be, ha vissza tér is.

Most már kissé megnyugodott, de mozdulni még nem mert. Az igazgató ur itt lehet közel valamelyik szomszéd szobában ... ki tudja, meddig vizsgálhatja ezt az ócska házat! Várni kell, míg el nem megy. Ez persze unalmas, de már kicsi baj a nagy veszedelemhez képest, mely oly szerencsésen elhárult a fejről.

Figyelmesen hallgatózott, de semmi gyanusat sem hallott. Egyszerre azonban össze rezzent: valaki vagy valami a szekrény ajtaját kaparászta! Mi lehet az? Hideg borzongás futott Aladár végig. Nem hallott lépteket, mégis van itt valaki. Már borzalmas gondolatok kezdtek kavarni a

fejében, rejtelmes ilyen elbencsés az a kapugatva.

Hí éppen er vagyok.

Eltalá félig ki örvendez hozzája.

— V Jól tett háládatl akkor j leszek, desen le

A k azzal, Alkalm kissé r figyelme nagy s rá isme lotta, becsapó

— Bizony penve!

A le de ner nyom alatt é

— került

— láttam

fejében, mert ki tudhatja azt, miféle rejtelmes szörnyüségek lappanganak az ilyen elhagyott ódon kastélyban? De szerencséjére kevés idő múltán meg is szólalt az a kaparászó, még pedig vinnogyva és ugatva.

— Hisz' ez az én kutyácskám! Tán biz' éppen engem keres és megérezte, hogy itt vagyok.

Eltalálta. Mert amint a szekrény ajtaját félig kinyitotta, a borzas kis eb nagy örvendéssel ugrott be és hízkelve simult hozzája.

— Vissza tértél hozzám, kutyuskám? Jól tetted! Adósod vagyok, nem is leszek háládatlan. Majd csak kiszabadulunk innen; akkor jó ozsonnát adok neked és rajta leszek, hogy haza kerülj. De most csöndesen légy ám!

A kis eb nem is fészkelődött; beérte azzal, hogy új barátja mellett pihenhet. Alkalmasint szunyókált is, míg Aladár, kissé nyitva tartva a szekrény ajtaját, figyelmesen halgatózott. Végre valahára, nagy sokára beszédet hallott messziről; rá ismert az igazgató hangjára, aztán hallotta, amint a ház nehéz nagy kapuja becsapódik.

— Elment ... most már kibujhatunk. Bizony ideje! Juj, de meg voltam szep-penve!

A lépcsőhöz érve, óvatosan nézegetett le, de nem látott veszedelmet. Timárné asszonyom azonban épp ott haladt el a lépcső alatt és megpillantotta.

— Ni, Aladár urfi! Hogy és mikor került oda fel?

— Ó, itt vagyok én már régen ...

— Furcsa! Hiszen fönn jártam és nem láttam ... Hát ez a haszontalan kis kutya

még most is itt kóborog? Talán az urfi kutyácskája?

— Nem éppen, de velem jött ide.

Most már, hogy elmúlt a veszedelem, vissza tért Aladárnak a jó kedve s nevetve mondá:

— Hallottam, hogy kergette a szegény kutyácskát, de volt ám esze, hogy vissza tért és megkeresett, mert ozsonnát ígértem neki.

— Hallotta, hogy kergettem? Honnan hallotta? Hol volt?

— Biz' én ott voltam a fali szekrényben, mert hát ... izé ... nem akartam találkozni azzal az urral ...

Timárné asszony nem esett a feje lágyára. Látta az Aladár könyves táskáját: tudta, hány az óra, kitalálta az igazat.

— Nem akart találkozni az igazgató urral? Meghiszem. Hiszen nem is itt van az iskola. Ejnye no, Aladár urfi! Hát szabad ez? Elkerülni az iskolát! No majd lesz holnap ne-mulass!

— Ne ijesszessen már no! Hiszen elég baj ... magam sem tudom, hogy esett meg, de már megesezt. Talán vissza sem térek soha az iskolába. Hanem most nagyon éhesek vagyunk, én is meg ez a szegény kutyuska is: hát kérem, adjon egy pohárka tejet és egy darabka kenyeret.

— Majd persze! Szökevény diákat és kóbor ebet fogok traktálni! zsörtölődött Timárné.

— Ne izéljen már no! Megfizetem, van pénzem, tessék!

S elő mutatta a pénzét.

— Köll is nekem az urfi pénze! Nem vagyok én korcsmárosné, hogy pénzért adjak enni-inni a vendégnek. Jól van no! Hát csak jöjjön a szobámba, majd akad valami

— De . . . nem szolt az igazgató ur olyan-mit, hogy talán még . . . vissza tér?

— Nem jön az már többé ide. Ámbár nagyon jól tenné, ha vissza térne . . . akkor olyan oszonnát kapna az urfi, amelyet megérdemelt.

Zsémbelt a jó asszony, de ez alatt már el is látta tejjel, vajjas kenyérrel a vendégeit, a két-lábut is, a négy-lábut is. És bizony Aladár épp oly jó-izüen iszogatta a tejeckéjét, mint a kutyácska. Timárné asszony pedig meglepéssel nézte, hogyan lakmároznak. Közben kivallatta a fiút, és maga is nevetett, mikor Aladár elbeszélte átélt nagy szepegését, melytől a kutyácska mentette meg.

— Rászolgált az ijedelemre urficskám, szolt aztán Timárné. Máskor ne is tegyen ilyet. Most pedig legjobb lesz, ha egyenest az igazgató urhoz megy és töredelmesen bocsánatot kér. Akkor talán megbocsátja.

— Hm! Az nagyon csiklandós portéka . . . De most hamarjában nem is tehetem, nem érek rá.

— Már ugyan miért nem?

— Mert megfogadtam, hogy én is megsegítem a szabadítómat, ezt a jó kis kutyát. Lovagias ember pedig mindenkor ura a szavának. Hát most ki kell kutatnom, kié ez a kutyácska, hogy haza juttassam.

— Azzal ugyan kár az időt vesztegetnie. Haza talál a kutya még a tizedik határba is.

Effélét Aladár is hallott és olvasott már ugyan, de egészen mégsem bizott benne. Ha igazán ugy volna, miért nem talált ez a kis eb már eddig is haza? No talán nagyobb kutyák üldözték. Minden esetre kísérletet tesz a Timárné asszony ötletével. Ha sikerül, annál jobb.

Megköszönte a szives látást és távozott. Amint kiért a kapun, megállt.

— No, kutyus, merre induljunk? Timárné asszony azt mondja, hogy te jól tudod. Hát indulj! Megyünk haza!

Az utolsó szavak hallatára a kis eb vigan kaffögva kezdett ugrándozni. Aladárnak észébe ötlött, hogy a kutyácska már sokszor hallhatta ezt a két szót: »megyünk haza!« Talán most is megindul arra felé, amerre máskor ment e szavak hallatára. Jaj, csak az iskola tájéka felé ne! . . . hogy legalább most hirtelenében bele ne botoljon az igazgatóba vagy valamelyik tanárba. Mert Timárné asszonyomnak azt mondta ugyan, hogy talán soha sem is tér többé vissza az iskolába. De hát jól tudta azt ő maga is, hogy ebbe másnak is van beleszólása, nevezetesen az apának és a mamának.

Épp most nem voltak itthon a szülei. Több hétre elutaztak fürdőre s ő és Irmuska a jó, öreg nagymama gondjai alatt voltak. Hát egyelőre szabadabb volt a vásár; de apák előbb-utóbb haza térnek.

— Ej, mit! Az még mesze van. Ki tudja mi lesz addig? vigasztalódott Aladár. Most először is végeznem kell, amire vállalkoztam. Aki vitéz lovag akar lenni, az nem ijed meg a veszedelemtől. Megyek, akár merre indul a kis eb.

Nagy öröme a kutyácska nem befelé, nem a városba indult, hanem ki az ország-utra. Itt is fenyegetett ugyan egy kis veszedelem: itt volt szép kertben az Aladárék háza. Ha elhalad a ház előtt s a nagymama megpillantja, még bizony beszélítja.

A kutyácska szaporán baktatva haladt, mint aki jól tudja, hová megy. Elhaladt az Aladárék háza előtt is és Aladár itt

majd nem
nem volt
nem volt

— De
Sietni
megállap

majd nem futva követte; de szerencsére nem volt nagy a veszedelem. A nagymama nem volt az udvaron, nem is nézett ki az

ablakon. Csak Irmuska járt éppen a kapu közelében. Utána is kiáltott:

— Hova mégy, Ali?



ILONKA A HÓBAN. (Lásd a 87. lapon.)

— Dolgom van ... sietek.
Sietni valóban sietett, mert a kis eb megállapodás nélkül ment folyást odább.

De hát, furcsa! Már kívül voltak a városban ... hová iparkodik az a csöpp jószág? Egyenest a folyónak tart.

Ott hömpölygött a Maros a város közelében. Hid nem volt, hanem a városon fölül nagyobb rév, melyen kocsik is jártak át; itt alább meg csónak szállította át a gyalogosokat, akik nem akartak a nagy révnek kerülni. A csónakos legény, Hankó, jó ismerőse volt Aladárnak, kit gyakran csupa szivességből megcsónakáztatott. S a kis kutya épp a csónak felé futott.

Aladár nem értette a dolgot. De Hankó hamar felvilágosította, mikor így szólt:

— Ismeri talán az urfi ezt a kutyácskát? Ma már vagy háromszor bolyongott itt. Azt hiszem, a tulsó partról való; a nagy réven jött át a gazdájával és itt rekedt.

Világos! Persze hogy így van! De Aladár nem akarta elárulni, hogy csak most kezdi érteni a dolgot.

— Igen, úgy van, mondá. Én pedig megígértem, hogy haza viszem. Szeretném, ha átvinne a tulsó partra.

— Szívesen. Üljön csak be, urficskám. Ekkor hangos kiáltás hallatszott.

— Aladár! Megállj! Én is megyek!

A hugocskája, Irmuska kiáltotta ezt, mialatt futva közeledett. (Lásd a képet a czimlapon.)

— Nem szép, hogy engemet nem hívsz, mikor csónakázni készülsz, mondá.

Aladár nagyon szerette a testvérkéjét s mentegetőzve szólt:

— Magam sem tudtam, Irmuskám... de hát nem baj, szállj be te is.

Beszálltak mind a ketten és még el sem helyezkedtek, mikor a kutyácska, hívást sem várva, utánuk ugrott a csónakba.

(Folytatása következik.)

A TORKOS CZINCZI FARKINCZÁJA.

— Apróka mese. —

NEM szereti, ha emlegetik. Nem is teném, ha gondolnám, hogy olvasni fogja. De olvasni nem igen szokott, mert az egérnemzetség, ha hozzá fér is könyvhöz, ujsághoz, inkább megrágicsálja. Persze csak ha nagyon éhes, mert különben jobban szereti a sajtockskát, kenyérkét, szalonnácskát.

Különösen a sajtockskát, azt Czinczi anynyira szerette, hogy a tizedik szomszédba is elment utána. Képzelhettek örömet, mikor az öreg Czinczogi apó így szólt:

— Gyerekek, nagyszerű lakoma lesz! A bolti raktárban óriási sajtot fedeztem föl, könnyű is hozzá fézni. Ma éjjel ellátogatunk oda.

Hire futott a nagy sajtnak s éjjel egész csapat egérke lepte meg. Mikor Czinczi oda ért, már jókora lyukat rágtak a nagy sajt oldalába. Czinczi éppen ebbe a lyukba furakodott be s rágta tovább. Rágtá, mikor a többi lassanként már el is széledt.

— Már elég volt, Czinczi! szólt Czinczogi apó. Megyünk haza.

— Nem megyek biz' én, mikor itt olyan jó dolgom van.

Olyan mélyen benn volt már a nagy sajtban, hogy a farka hegye sem látszott. Czinczogi apó hát nem huzhatta ki, hozzája fézni nem tudott, hívni pedig hiába hívta. Végre is ott hagyta.

Czinczi nem bánta, sőt éppen ezt kívánta. Addig torkoskodott, hogy már alig szuszogott.

— Legjobb volna, ha most haza sem köllene mennem, gondolá. Nem is megyek. Itt nagyon jól fogok aludni s amint fölébredek, mindjárt folytathatom a lakomat. Ez már aztán gyöngy élet!

El is aludt és álmodott örökös sajtos lakomákról... Egyszerre csak arra rezzent föl, hogy valami nyikorgó metélést hall a feje fölött. Fél-álmában még nem tudta, mi az: veszedelmet jelent-e?... mikor hirtelen szörnyű fájdalmat érzett a farkin-

czájában körülte.

A bolti darabot a Czinczi

Rémü elfelejt menekü lett csak hogy s felét ho ság él nevetni.

Biz' egér-sik

— C Ugy-e, meg a

Végn dosott eldégél

— apóra! ságomé

czájában és ugyan-akkor világosság támadt körülte.

A boltos állt ott, aki levágott egy nagy darabot a sajtból és épp a közepén elvágta a Czinczi farkinczáját is.

Rémületében Czinczi még a fájdalmát is elfelejtette. Villám-gyorsan ugrott föl és elmenekült az egér-lyukba. De bezzeg, ott lett csak nagy az ő siralma, mikor látta, hogy szép hosszú farkinczájának csak a felét hozta haza. Hogy kerüljön az atyafiság elé? Csufjára lett az egész familiának; nevetni, gunyolni fogják holta napjáig.

Biz' azt meg is tették. Ahány pajkos egér-siheder volt, mind azzal boszantotta:

— Czinczi te, hol a farkinczád hegye? Ugy-e, lefogták zálogba, mert nem fizetted meg a kvártélyt a nagy sajtban.

Végre már nem állhatta Czinczi, elbujdosott messzire s magányosan, szegényesen eldegélt, gyakran sohajtozva:

— O, bár hallgatam volna Czinczogi apóra! De sok búval, inséggel fizetek torkoságoméért!

ILONKA A HÓBAN.

(Képpel a 85. lapon.)

Sűrű erdő... esik a hó...
Messze még a csel...
Szegény kis lány ki nem bírja...
Inog s elalél.

Kis testvérje nagyon beteg,
Emészti a láz.
»A városba! Gyorsan jöjjön
Jó doktor Halász!«

Igy sürgeti édes anyja
Kicsi Ilonát.
Amint bírja apró lába.
Fut a sikon át.

Havas sikon, havas erdőn...
Ah, míg oda jut!
Az erejét össze szedve,
Fut Ilonka, fut.

Ereje fogy... ott leroskad
Vén fa töriben...
Miközben egy árnyék föléje
Hajlik hirtelen.

»Te vagy, édes kis Ilonkám?
Oh szentséges Ég!
Az erdész Bözsije bizony
Jókor érkezék.

Felöleli, felesókolja...
»Hisz' megdermedett!«
S dörzsölgeti az elájult
Kicsi gyermeket.

Dörzsölgeti, szólogatja,
Csókolja megint...
Mily öröm! Az újult gyermek
Ismét föltekint.

»Hé, Miklóska!« kiált Böske
A tisztás felé:
Ide, ide! A szánkóddal
Gyorsan állj elé!«

S ketten öccsével gyöngéden
Szánba segíték
A megdermedett leánykát...
Hála neked, Ég!

»Város... orvos... doktor Halász...
Hugocskám beteg...«
Ez mind, amit kis Ilonka
Ajka elrebeg.

De megértették belőle
Lelke mit kíván: —
Legott a városba röppült
A két-lovas szán.

S a nap még nem szállt le, s minden
Jóra változott...
A jó anya térdén-állva
Imádsággal áldozott.



VIDÁM KEZDET —



SZOMORU VÉG. (Lásd a 94. lapon.)



— Mese. képpel a 92. lapon. —

HOL volt, hol nem volt: az Operenciás tengeren is tul, volt egyszer egy hatalmas király és annak egyetlen egy leánya. Vidám szép és kedves leányka volt a kis király-kisasszony, szemefénye a királynak, aki nagy gonddal neveltette, mert hát egykor majd rá fog szállni a korona is.

Szerette, dédelgette mindenki a király kisasszonyt, csak épp a fő-hopmesterné próbálta meg egyszer-másszor, hogy valamicske kis szigorúságot is éreztesen vele; de már ebben aztán akadtt némi-nemü hiba is. Mert kedves volt, jó volt a kis királykisasszony egészen addig, amig mindent úgy tehetett, ahogy neki tetszett; de ha valami nem volt kedvére, akkor ugyan próbálhatott a szegény fő-hopmesterné, amit akart — bizony nem boldogult. Olyan csökönyös, akaratos volt a kis király-leány, hogy nem lehetett birni vele. Csak azért is megtette ami tiltva volt.

Váltig sajnálta a király az ő leánykájának ezt a rossz tulajdonságát és néha eltűnődött:

— Tán épp ezzel verte meg az a gonosz... No, lesz rá gondunk, hogy baj nélkül érje meg a tizenhatodik esztendejét.

Óriási kiterjedésű, gyönyörű kert közepén állt a királyi palota. Abban a kertben sétálgatott, játszogatótt a király-kisasszony. Nem is volt még soha tul rajta, mert a király keményen ráparancsolt a fő-hopmesternére, hogy a kertből a király-kisasszonyt soha ki ne eressze. Miért, miért nem — ő tudta; a fő-hopmesterné nem törte rajta a fejét, hanem szorosan követte a parancsot.

Körül-belől tiz éves lehetett a király-kisasszony, midőn egy napon a nagy kertnek a legvégeig sétált el. Ajtó is volt ott s a kertész legények valami munkában épp ki- és bejártak.

— Hová nyilik az az ajtó? kérdé a királykisasszony.

— A mezőre, de oda nem szabad kimenni! felelt a fő-hopmesterné. Térjünk vissza!

— No persze! Én látni akarom, mi van ott künn!

— Mondom, hogy nem szabad. Felsőges király-atyja szigoruan megtiltotta.

— Az nem baj! Majd megezirógatom, hát nem fog haragudni.

Ekkor már ki is szaladt az ajtón. A szegény fő-hopmesterné váltig hivogatta vissza, futott is utána... de hát öreges es kövére

dáma
mint a
kijutot
a bokr

Vig
nagyon
egy as
sor gy

— I

a kirá

—

meg a

Meg

ment a

völgö

király

mulat

—

Ige

akart,

gyere

volna.

—

menn

Ne

király

lott

Itt a

első

szaba

össze

—

bany

vagy

senki

látos

anna

lesz!

M

sem

—

s

dáma volt, nem bírt oly gyorsan futni, mint a fürge lábu király-kisasszony. Mire kijutott az ajtón, a király-leány már eltűnt a bokrok közt.

Vigan szaladt a király-leány, mert valami nagyon furcsát látott. Nem nagyon messze egy asszony lépegetett, utána pedig egész sor gyerek, egyik a másiknak a kezét fogva.

— Hova mennek ilyen liba-sorban? kérdé a király-kisasszony nevetve.

— Megtudhatod könnyen, csak fogd meg az utolsóinak a kezét.

Meg is tette a király-kisasszony, aztán ment a többi után. Árkon-bokron, hegyen-völgyön át futottak oly sebesen, hogy a király-kisasszony mihamar megelégette a mulatságot.

— No, én már megyek haza, mondá.

Igen ám, ha lehetett volna! De akár hogy akart, nem tudta elereszteni az előtte futó gyerek kezét. Mint ha csak össze nőttek volna.

— Mi ez? Eresszetek! Haza akarok menni! kiáltá mérgesen.

Nem hederített rá senki, s a szegény király-kisasszony lihegve, sirva csetlett-botlott leghátul. Végre nagy erdőbe értek. Itt az elől lépegető banya eleresztette az első gyerek kezét, mire aztán mindnyájan szabadok lettek, de a nagy fáradtságtól össze is roskadtak.

— Így ni, fiacskáim! szólt vigyorogva a banya. Itt most már az én birodalmamban vagytok az Ördög-hegyen, ahonnan soha senki sem kerül többé haza. Te sem, drágalátos király-kisasszony. Megmondtam előre annak a gögös király-atyádnak, hogy így lesz!

Már ez csakugyan igaz volt. Csak hogy nem tudott róla más senki, csak épp maga

a király. Mert amidőn a király-kisasszony született, egyszerre csak megjelent nála az ördög-hegyi boszorka és ajánlkozott, hogy ő lesz a király-leányka kereszt-anyja. De a király szóba sem állt vele.

— Pusztulj előlem! Majd bizony! Mikor családunk jó tündérét várom kereszt-anyának. Pusztulj innen!

— Ugy? Jól van no, megyek. De még is csak megajándékozom valamivel a kicsikét... és jól vigyázz! Ha tizenhat éves kora előtt kezembe kaparitom, soha sem látod többé.

És, kulcslyukon-e, kéményen-e: de valami uton-módon oda fért a bölcsőhöz. Mert mikor megjött a jó tündér az ő hű törpe manócskájával és lehajolt a bölcsőre (Lásd a képet a 92. lapon.), elsomorodva kiáltott fel:

— Elkéstünk! Már itt járt az ellenségünk! Amit a szívébe beoltott, azt már ki nem téphetem! Más-valakinek juttatom, amit neki szántam.

Odább lebbent s persze senki sem tudhatta, kinek vitte adományát.

Mondom, régen történt ez; maga a király is már jóformán elfelejtette, amit tudott belőle. De bezzeg eszébe jutott minden, mikor eltűnt a leánykája és napokig, hetekig, hónapokig keresték, kutatták, de még csak nyomára sem találtak. Nagy lett a szomorúság az egész országban s persze a szegény öreg király bánkódott legmélyebben. Nagy jutalmat tűzött ki annak, aki vissza hozza leányát, vagy csak a nyomára is vezet. Próbálkoztak sokan: deli, bátor vitézek; de vagy siker nélkül tértek vissza, vagy éppenséggel vissza sem tértek többé... senki sem tudta, hová lettek.

Multak az esztendőök, de a király-kisasszony felől soha senki hirt sem hallott.

A szegény öreg király megöszült, meggörnyedt nagy bánatában s órákig bolyongott naponként azon a tájon, ahol leányát utoljára látták. A kőnek is megesett volna a szive rajta, hát még annak a jó Palkónak!

Palkó bizony nem volt sem több, sem kevesebb, mint az erdő szélén lakó csőz-
nek a fia. De az apja, anyja nem adták volna ám semmiféle királyfiért, sem a világ minden kincseért sem. Amit csöppet sem lehetett csodálni, mikor hát Palkó olyan jó volt, akár csak a falat lágy kenyér. De nem ám, mint ha afféle málé, tedd-ide tedd-oda

anyám-asszony katonája lett volna. Éppenséggel nem. Izmos, bátor,

munka-bíró volt, mindig vidám, elégedett és reggeltől estig szorgalmatos. Csak éppen hogy haragudni talán nem

is tudott és abban telt legnagyobb öröme, ha valakin valami bajában segíthetett.

Hát persze sokszor elgondolta, mily szívesen segítene a szegény öreg király baján is, ha tudna. Mikor a kis király-leány eltűnt, akkor Palkó még csak síheder gyerek volt, nem is igen érte föl ésszel a baj nagyságát; de azóta deli ifjává növekedett, meg is okosodott, hát végtelenül szánta a jó öreg királyt, akit majd minden nap látott, amint bánatos képpel, megtörtén bolyong az erdőben.

— Szegény király! gondolá egy napon ismét. Mi haszna, hogy dus és hatalmas,

ha nincs egy boldog pillanata? Mekkora lehet a bánata egyetlen gyermeke után! És a szegény király-kisasszony is milyen boldogtalan lehet, ha ugyan még él! De kár, hogy csak ilyen szegény együgyü legény vagyok! Mily örömmel segítenék a nagy bajon, ha tudnám, hogy kell hozzá fogni!

Épp amint így tünődött, éles vijjogást hallott. Egészen közel vérese csapott le egy galambra és már vitte volna; de Palkó gyorsan ott termett s a kezében volt bot-
tal nagyot ütött a rabló madárra, mely ijedten eresztette el prédáját. A vérese

odább röpült, a galamb pedig véresen hullott a földre. Palkó gyöngéden föl-
emelte s a közeli csermely-
nél megmosogatta a madár sebeit, elállította a vérzést, inni adott a pihegő kis jó-

szágnak, aztán dédelgetve simogatta.

— Ne félj, galambocskám, nem esett nagy bajod. Megkarmolt, de az hamar beheged.

A galamb egy kis ideig engedte magát dédelgetni, de aztán meglebbentette a szárnyait. Palkó a tenyerére állította és örövendve szólt:

— No lám! Ugy-e, már újra mersz rö-
pülni? Isten veled, galambocskám! Ne félj, nem akarok ám fogva tartani! Röpülj odább szabadon!

A galamb turbékolva felelt s Palkó nagyott ámult, mert egészen jól megértette, hogy a galamb ezt mondja:



... LEHAJOLT A BÖLCSŐRE. (Lásd a 91. lapon.)

— M
retném
Mondd

— I
nösebb
tam va

te, kis

— I

— S

gyon sa

hogy v

— A

még is

majd t

A g

san ne

nem g

Sokáig

Bü

Biz

Tét

Ma

Hu

Ha

Tegy

lyébe

szót. Ez

hirü kö

A n

kisorsol

a követ

„Reg

Elme

pel, de

(A „I

ezimü

— Még nem megyek. Előbb még szeretném meghálálni valamivel a jóságodat. Mondd, nincs-e valami kívánságod?

— Biz' én nem igen tudok semmi különösebbet... Azaz... épp az imént gondoltam valamire... de az nagy sor, abban te, kis madaram, nem segíthetsz.

— Hát ha még is? Mi volna az?

— Szegény jó öreg királyunkat olyan nagyon sajnálom! Szeretnék segíteni a baján, hogy vissza nyerje elvesztett leányát.

— Az csakugyan nagy sor. De valamit még is tudok benne. Elvezetlek ahhoz, aki majd tovább igazít. Kövess!

A galamb felröppent s nem igen magasan nem is sebesen szállt odább. Palkó nem gondolkozott, hanem szaporán követte. Sokáig ment, néha bizony futva is. Már

messze idegen tájakon járt, de a galamb még egyre odább vezette, míg végre sziklás hegységbe értek. Itt a galamb egy szűk barlang-nyílásba röppent be, aztán el is tűnt végképen.

Palkó bebújt a barlangba. Sötét volt oda-benn. Eleinte nem is tudta, merre forduljon; de amint körül nézegetett, egyik oldalon nagy messzeségben valami kis fényt pillantott meg. Nem tünődött sokat, megindult a fény irányában. A fény egyre növekedett s Palkó végre egy nagy csarnokba ért. A csarnok közepén arany asztalkán kristály szelencze feküdt, az asztalka mellett pedig egy kicsinyke törpe manó guggolt nagy-álmosan a földön.

(Vége következik.)

Rejtett név.

Büszke	Retteg
Biztat	Gondolkozik
Tétlen	Fölfedez
Makacs	Kimerül
Hull	Haragszik
Harag	Édesség.

Tegyetek e szók mindegyike helyébe egy-egy rokon-értelmű más szót. Ezek kezdő betűiből egy nagy hirű költő neve derül ki.

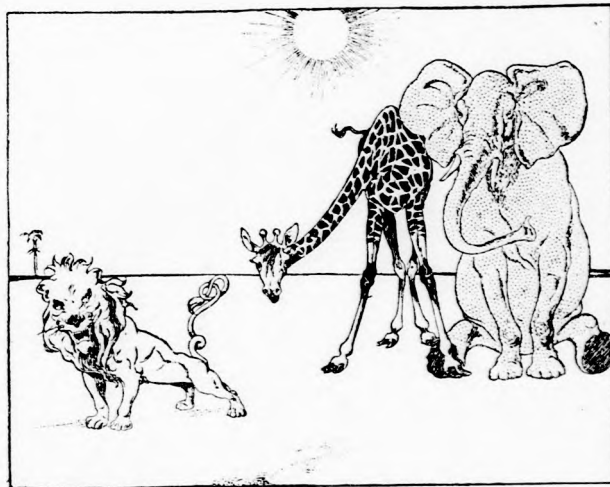
A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Regék a görög hajdan-korból”.

Elmeséli Szidi néni. Számos képpel, díszes angol vászon-kötésben. (A „Forgó bácsi könyvtára” című sorozat egyik önálló kötete.)

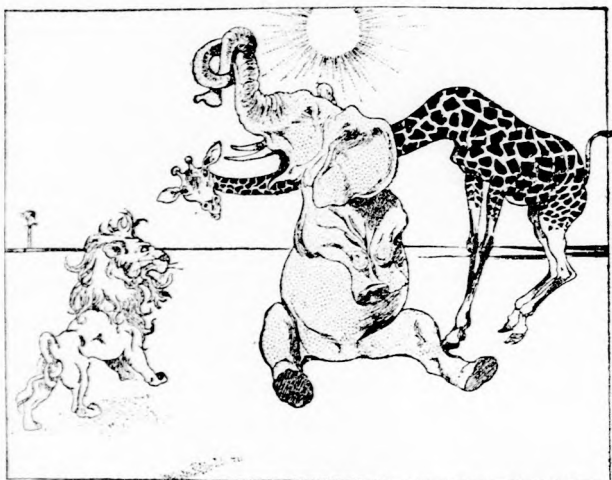
A HÁROM CSOMÓ.

I.



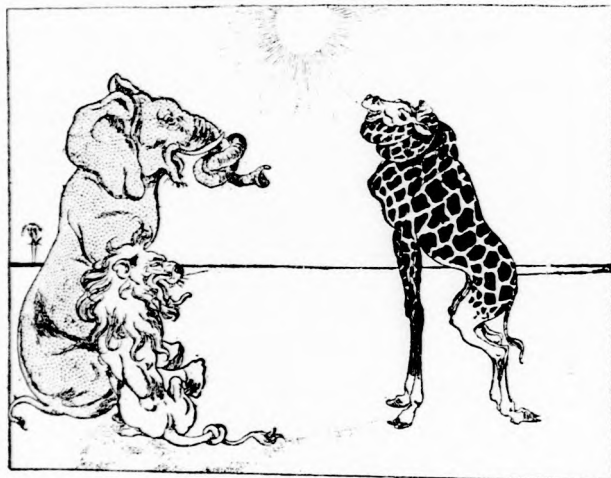
Nagy-henczegve az oroszlán
Ime: csomót köt a farkán.
A zsiráf és elefánt
Bámulnak rajt egyaránt.

II.



*Elefánt szól: »Megpróbálok!...«
S im csomót köt az orrmányon.
Zsiráfot és oroszlánt
Ez a dolog nagyon bánt.*

III.



*Szól a zsiráf: »Lári-fári!
Ilyet tudtok-e csinálni?«
S mint a kígyó a farkát —
Összegyűrűzi nyakát.*

VIDÁM KEZDET —
SZOMORU VÉG.

(Képekkel a 88. és 89. lapokon.)

AKÁR mit beszélnek apa, mama: Lolácska már nagy kisasszony. Mindig csak olyanformán emlegetik ugyan, hogy »a kicsike«; de azt már csak láthatja ország-világ, hogy ez merő tévedés. Avagy, tessék megnézni!... nem jár-e a maga lábán éppen ugy, mint akár a mama, akár az apa? És ha néha végig puffan is a pallón... no, hiszen mindenkit érhet bal eset... de nem tápáskodik-e a maga emberségéből ismét talpra?

Ó, sok más és nehéz dolgot tud ő már! Ha egy kicsit fölágaskodik, még a kilincset is eléri és az ajtót is kinyitja. De ez még semmi. Beszélni is tud. Hát még cukrocskát és mindenféle csemegét rágicsálni! Még ez is mind semmi. Azt is tudja, mi szabad, mi nem szabad; és ha a mama, apa, vagy akár csak a dada is mondja, hogy: »Lolácska, az nem szabad!« — hát azt nem teszi. Ehhez pedig már csak ész kell, ugy-e?

Bezzeg, mind-ezekhez még csak nem is konyit az a csöpp sirórivó jószág, aki ott fekszik a bölcső-kocsiban. Ugy emlegetik, hogy Bandika. Nem tud az, kérem, se járni, se beszélni, se cukorkát rágni, csak sivalkodni... no, azt szörnyüsesen tudja. Szalad is mindjárt a dada és a piczikének szájába dugja a szopókát, melynek a végén nagy flaskó lóg valami folyadékkal. Bandika, mihelyt bele kóstol, abba hagyja a sirást és nagy élvezettel szopogatja.

Ez a kának a nagyon Kért is dada ne

— Ne asszonyk

Hm! Ha nem

Meg i dada pe hagyta a és hozzá gatta-szo tejeske kiszopog a helyér

Jól s Lolácska Bandika is bele flaskót.

Lolác kérni se lesni az

Szere még esa zebb, eg No de csövet,

nagyot jaj!...

történt és a föl nagy ba a mama kérdeze

Azut nat köv

nem sze nem kap

kájába el nem

bocsáto és azon

tul nem hagyott

Ez a flaskó nagy szöveget ütött Lolácskának a fejébe: mi lehet benne? Valami nagyon jó, hogy Bandika annyira szereti. Kért is Lolácska belőle kóstolót, de a dada nevetve mondta:

— Nem való ez már olyan nagy kisasszonykának!

Hm! Ha jó, miért ne volna neki is való? Ha nem adják, jól van! Majd segít a bajon.

Meg is tette. Mikor Bandika aludt, a dada pedig kiment s a szópókás üveget ott hagyta a széken... Lolácska oda sompolygott és hozzá látott a tilos élvezethez. Szívogatta-szopogatta... hát nagyon jó volt! Édes tejecke! Félig volt a palaczk s fenéig kiszopogatta. Aztán furfangosan vissza tette a helyére.

Jól sikerült a kezdet, nagyon vig volt Lolácska. Mama, dada csodálkoztak, hogy Bandika annyi tejet fogyasztott el; de végre is bele nyugodtak és újra megtöltötték a flaskót.

Lolácska örült. Most már lakomázhat, kérni sem köll a mamától. Csak ki kell lesni az alkalmas pillanatot.

Szerencsésen kileste másnap is. Most lesz még csak lakoma! A flaskó sokkal nehezebb, egészen tele van, biz' alig bírta emelni. No de mégis bírta. Két kézre fogta a szívó csövet, szájába illesztette a szópókát és nagyot huzott, azaz csak akart, mert jaj jaj!... micsoda szörnyűséges borzasztóság történt! A nehéz flaskó leszakadt a csőrül és a földre zuhant, a tejecke kifolyt és a nagy bajnak hegyibe épp akkor lépett be a mama, aki csodálatos módon semmit sem kérdezett, mégis rögtön mindent tudott.

Azután, hajh!.. azután szomorúság, bubánat következett. A mama azt mondta, hogy nem szereti Lolácskát és hogy rossz leányka nem kaphat ozsonnát. Lefektették az ágyacskájába s ott addig busult, sirdogált, míg csak el nem szundikált. Reggelre a mama megbocsátott, hát megvigasztalódott Lolácska és azon tul — olyan okos nagy kisasszonytul nem is vártam egyebet — azon tul békét hagyott a Bandika flaskójának.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LVIII. köt. 4-ik számában közölt rejtett cím megfejtése:

**Alom, Zár, Ima, Nád, Kár, Alma, Malom,
Arazs, Dió, Anya, Rigó, Agar.**
= *Az Inka madara.*

Helyesen fejtették meg: Thaly Florence, Fidler Jolánka, Kövesi Jenő, Hirsch testvérek, Kummerer Paula, Vámosy Loránt, Leipniker Ilonka és Matyika, Vajda Anna és László, Záborszky Dezső, Lakner Margit, Urbán Elly, Kloos Gizella, Hám Ernő, Neoschil Antal, Brenner Mariska és Pista, Folly Hugó (Mentül előbb láthassam ismét a saját kezdel-írását. Mert ez azt fogja jelenteni nekem, hogy meggyógyultál. *F. b.*), Hüttl Károly, Kövér Margitka, Klár Anna és Vera, Rác Margit és testvérei, Madarász György, Marczali Póli, Kiss Margitka, Andreánszky Pisti, Balogh Ernő, Götz Irén és Ilka, Donáth Matild, Robitsek Magda, Vidor Ilonka, Nagy Sándor, Pollák Ilonka, May Imre, Kövér Aladár, Szántó Olga és Ernő, Kossaczky Gyula, Herczl Margit és Jenő, Hunyady Ferencz, Aninger László, Nagy Lenke és Ernő, Lengyel Margit és Kálmán, Spányi Margit, Jákó Margit, Hollós László, Soltész Juczi, Boros Margit, Badics Gizella, Zorkóczy Atala, Izsák Erzsé és Zsiga, Stern Jolán és Birike, Jurenák Gizike, Láng Miklós, Somogyi Margit, Jolán és Jenő, Szumrák Jenő, Zeiller Gizike, Bod Pál, Gratz Márta és Miczi, Koller Sárka, Wurm Betty, Bedő Ilona, Bachrach Laczi, Beck Ernő és Ottó (Vonalozták meg a papirost, mert nagyon gömbön dülöngélnek a soraitok! *F. b.*), Ybl Márta és Iduska, Székely Margit, Kalmár Rózsa, Deutsch Gyuri és Miklós, Mérey Ágosta és Dalma, Háy Irén és Juliska, Herczeg Ilona, Kazy Péter, Szondy György, Veress Gizi és Józsi, Günther Magda, Pap Zolika, Scharf Erik, Boros Emmike, Zombory Margit, Emma és Béla, Sándor Endre és Albert, Bartha Béla, Gutmann Margit, Sier Frigyes, Giller Zoltán, Kalmár Endre, Löwentritt Margit, Zakariás Pista és Sándor, Gerber Erzsike és Klárka, Ravasz Piroška, Kovács Emilia, ifj. Vojnich Guido, Janny Gizike, Follinus Kornél, Sinkovits Clarisse, Györy Sarolta, Pap Lilike, Forster Jolánka, Künnle Katus és Ilus, Bárdossy Margit és Laczika, Horváth Ferencz, Herzog Dóra és Vilma, Sztójánovits Adrienne, Törs Tibor, Fleischmann Margit, Graefl Paula és Márta, Sélley Lili, Fischer Péter és Pál, Augustin Mimi, Löwensohn Imre, Schulz Antal, Hartstein Károly, Sziklay Vera, ifj. Ruber József, Schönstein Mariska, Bethlen Károly, Neumann Eliz, Teőke Ila és György, Póti Irén, Szüts Ilona, Ella és Loránd, Laukó Sarolta, Probstner Arthur, Hirman Gyula, Lány Viola, Mélanie és Tivadar, Szitányi Matild, Bayer Anti,

Kazy Livia, Csia Erzsike, Gyurkó Aniz (mi név ez? *F. b.*) és Gyula, Endreffy Jenny, Barthla Béla, Halassy Valika, Gutman Erzsike.

A jutalom kisorsolása szabály-szerűen megtörténtvén, nyertesek lettek *Vajda Anna és László, Miskolczon*, kiknek a jutalom-könyvet (*»Tündérmesék«*, világ-hírű szép tündér-mesék, a magyar ifjúság számára átdolgozva, számos képpel, díszes angol vászon-kötésben, a *»Forgó bácsi könyvtára«* című sorozat egyik önálló kötete) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A *»Kis Lap«* LVIII. köt. 3-dik számában közölt rejtvény megfejtését meg beküldték: Tüköry Józsi, Janny Gizike, Follinus Kornél, Márkus Erzsike, Szondy György, Zipszer Estella, Székely Pál, Sier Frigyes, Kendefy Margitka, Schwarz Erzsike és Irénke, Szőke Emmike, Péterfy Vilma, ifj. Kleiszl Gyula.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Bagó Czenczi. A gyöngy-halászkok valóban perczekig vannak el a víz alatt. Nehány éve egy Lurlin nevű kisasszony hasonlót mutogatott Budapesten: öt percznél hosszabb ideig bírta ki a víz alatt. Magam is láttam. Hogy csinálta? Azt biz' én nem tudom. Bizonyára a gyakorlat, az u. n. *training* magyarázza. — **Szolnok postabélyeggel** a *Kis Lap* 3. és 4. számában foglalt rejtvények helyes megoldását vettem, de név a sorok alján nem volt. — **Augustin Mimi.** Hogy ne emlékezném rátkok? Csupán azt fájjalom, hogy annyi ideig híreket nem vettem. Csak sejtettem volna, hogy az a jeles művész a tárlaton az én hajdani Mariskám, kétszeresen gyönyörködtem volna festményeiben. Mindnyájatokat szívesen köszöntelek. A kisasszony-sorba lépett Gizit külön is. Soraiddal nagy örömet szerezteél. — **Márkus Erzsike.** Van, hála Istennek! Virágja két kicsi unoka. — **Halassy Valika.** Rajzban, szerkezetben egyaránt ügyesek a te képrejtvényeid. Csak hogy ketteje mégis csak kellenél könnyebb; a harmadik közlésétől eltelt a szerénység. De már annyit látok: fogsz te még küldeni közölhetőt eleget. — **Günther Magda.** A *»Bálint«*-ot sehogy sem bírom kimagyarázni abból a ketté vágott sonkából. Hol van annak a nyitja? — **Wurm Betty.** Tisztelem a te német tanító bácsidat s mondd meg neki, hogy a magyar betű az u. n. *antiqua* vagyis latin írás. A német (gót) betűt mi nem ismerjük. A művelt népek közt csakis a német él vele. Használja a magyarhoni többség is az ő imádságos könyveiben. De hogy mi szerénytelenség van abban, ha ki nevét latin betűvel írja: én felfogni nem bírom. Szíves kívánságaidat viszonzom. — **J. T. (Eger)** 1. A szerkesztő s a szerző két külön fogalom. 2. Láttatlanban csak nem itélhetek?

Mutassa, mit tud. — **Fried Aranka.** Leveled mindenképen megfelel *»Forgó bácsi tíz parancsolatának«*. El is várom, hogy meglátogass, ha egyszer a fővárosba kerülsz. — **Hirman Gyula.** Nagyon apró legényke lehetsz még. Látom a keserves írásodból. Épp azért nem is vezem oly szigoruan a poczáidat. De a papirosod rojtos szélét már csak simára nyirhattad volna! Ezek után kíváncsian várom a te szabatos leveledet. — **Dömötör Irénke.** Még jókora darab tél van előttünk. Lesznek még teneked vig koresolyázó napjaid. — **Szirmai Jóska.** A rejtvényt szabatosan szerkesztetted meg. De mitéle bogár az a tiz-lábu? — **Neumann Lilly.** A megfejtését kifejejtetted mellőle, nekem pedig bizony nincs elég ráérő időm kibetűzni. Ha, amint gyanítottod velem, valami rám vonatkozó hízegés foglaltatik benne, inkább be se küldjed, mert nem közölhetném. Gyöngéd figyelmeket azonban mindenképen köszönöm. — **Cséry Iduska.** Egyszer bizony meg is látogathatnál, hogy színről-színre ismerjelek. — **Fried Mariska.** Ha én a 28 év óta hozzám beküldött leveleket mind meg akarnám őrizni: a budai Országos Levéltár is szűk volna. — **Geszner Olga.** 7 éves kis lánykának egészen jó a te írásod. — **Schmidt Péter.** Közlök olyat is. Majd meglátom azután, hány szákkal telik. — *Több levélről a jövő számban.*

Jó Szív.

Az Országos Gyermekek-védő Egyesületnek:
Hering Margit 20 korona. (Ezt az összeget *Hering Zsigmond* soproni ügyvéd ur a következő sorok kíséretében küldte be hozzám: *»A Kis Lap hű és szorgalmas olvasója, felejtethetlen leánykám Hering Jolánka, hosszú kínos szenvedés után f. é. január 29. napján jobb létre szenderült. Drága kis leánykám halálos ágyán meghagyta szüleinek, hogy megtakarított pénzeszkéből hat korona összeget adjanak át a Kis Lapnak a segítségre szoruló kis gyermekek részére. Ezt a 6 koronát kiegészitem 20 koronára és mint kis lányom hagyatékát átküldöm.«* — Nem lehet mély meghatottság nélkül olvasni e sorokat. Maga *Jolánka* szenved s vívódik a halállal, annak tudatában is van, hogy percei meg vannak számlálva, s azokra a gyermek-társaira gondol végső órájában, akik szükségét szenvednek. E gyermekek imája az a szárny, mely e kis lány nemes lelkét Isten számolya elé emeli. Földi maradványainak pedig jusson béke s ültessük fölébe kegyeletes emlékezésünk virágait.) — *Gerber Erzsike* és *Klárka* 2 kor. — *Hajdú Margitka* 2 kor. — *Eperjessy Aranka* 1 kor. — *Kiss Margitka* 5 kor. — *Redlich Gerti* 2 kor. — *Kazy Péter* 2 kor. — *Schulz Ilonka* 1 kor.

Az ég áldása legyen a kegyes adakozókon!

F. b.